

Teodora Matei

Teodora Matei
Tot timpul din lume

Copyright © Teodora Matei
Copyright © TRITONIC 2017 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC
Str. Coacăzelor nr. 5, București
e-mail: editura@tritonic.ro
www.tritonic.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MATEI, TEODORA

Tot timpul din lume/Teodora Matei
Tritonic, 2017
ISBN: 978-606-749-212-5

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Editor: BOGDAN HLIB
Comanda nr. 172 / ianuarie 2017
Bun de tipar: ianuarie 2017
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

TOT TIMPUL DIN LUME

Teodora Matei a publicat proză scurtă în revistele Nautilus, Gazeta SF, Fantastica, fictiuni.ro, Argos, Revista de supans, începând cu anul 2012. Contribuții în reviste, antologii, volume colective: „Kowalski '67” – antologia digitală a Gazetei SF 2014 „Bumerangul lui Zeeler”, „Ghinion!” – antologia „Cele mai bune proze ale anului 2013” editura Adenium, „E-51741” – revista CPSFA nr. 28, „Soft” – volum colectiv „Exit”, poezii în „Gazeta cărților” (editată de biblioteca Nicolae Iorga-Ploiești) și „Revista bibliotecarilor prahoveni”.

Romane: „Omul Fluture” și „Maya” în colaborare cu Lucian Dragoș Bogdan (noiembrie 2015, septembrie 2016), „Stăpânul castelului” (iunie 2016, editura Tritonic), „Cel-căsimte” (august 2016, editura Tritonic).

Cuprins

Prolog/Epilog	7
Capitolul 1 – Pregătiri pentru concertul de Crăciun	11
Capitolul 2 – Aplauze, inel cu diamant, plecări	21
Capitolul 3 – Rătăciri	35
Capitolul 4 – Căutări	51
Capitolul 5 – Locuri străine, suflete goale	69
Capitolul 6 – Pe nisipuri mișcătoare	81
Capitolul 7 – Note muzicale pentru inimi și trupuri	97
Capitolul 8 – Când ninge cu suflete	113
Capitolul 9 – Începutul veșniciei	129
Capitolul 10 – Oameni prin timp	151
Capitolul 11 – Cuvinte vechi și noi	165

Capitolul 1

Pregătiri pentru concertul de Crăciun

Marek opri motorul și, înainte de a coborî, repetă:

– Să nu deschizi ochii!

Ocoli mașina și deschise portiera Clarei. O luă de mână, o ajută să iasă, apoi să facă doi pași.

– Gata! Poți să te uiți!

Clara privea încântată casa cu etaj de pe strada izolată. Iedera se urcase până spre acoperiș; tulpinile groase păreau să pornească din fundația zidurilor, să facă parte din clădire. Nu-i fusese deloc ușor lui Marek să găsească o locuință pe placul amândurora. În urma inundațiilor, cartiere întregi din capitală fuseseră abandonate. Timp de câteva săptămâni, apa săpase în ziduri. Multe dintre ele se surpaseră. Familiilor evacuate li se oferiseră locuințe în zonele neafectate. Nu mai erau case de vânzare, iar cele care apăreau, din întâmplare, se dădeau la prețuri exorbitante.

Marek mituise niște agenți imobiliari. Găsise astfel casa cu iederă din cartierul vechi, așezat pe coasta unui deal. Îi plăcu-se înainte de a-i păsi pragul. O vizitase, imaginându-și viața cu Clara între pereții ei. Se vedea ieșind cu mașina pe poarta

mare, de lemn. Până în centru făcea zece minute pe străduță îngustă pavată cu piatră. Dacă voia să meargă singură la cumpărături, magazinele i-ar fi fost Clarei la o aruncătură de băț. Grădina cu flori ar fi inspirat-o cu siguranță dacă ar fi vrut să picteze. Se puteau considera norocoși.

Clara își îmbrățișă soțul, cu ochii în lacrimi.

– Marek! O, Doamne, nu pot să cred... E a noastră?

– Da, Clara, e căsuța mea, a ta... Are în spate o grădină numai bună pentru flori. Tot acolo e o căsuță unde poți picta, dacă vrei... Eu am aici o încăpere izolată pe care o fac studio...

*

Marek o evită în ultimul moment; păși peste trupul ei ghemuit și se propti în peretele de vizavi. Clara stătuse la ușă, așteptându-și soțul, timp de o oră.

– Ce faci? Ce-i cu tine aici?

– Te aştept, am ciocănit să vii la masă.

– Of...

O luă în brațe, îndepărându-se. Vladimir rămase descumpănat în ușa studioului. Clara plânsese; rimelul i se scurgea pe obraji. Marek încercă să i-l steargă cu degetele.

– Iubita mea, îți-am spus că am de lucru!

– Da...

– Eu nu creez la ore fixe, pot sta acolo o zi, o săptămână sau două... Vladimir e alături de mine când nu mai pot urmări notele pe portativ. Lumea se bate pe compozиiile mele. Eu din asta trăiesc. Tu, la fel.

– Dar ești și soțul meu! Am învățat să gătesc pentru tine, am plantat trandafiri și am umplut casa cu ei. Nu mai știu să pictez. Fără tine, Marek, fără tine... mi-au rămas toate pânzele albe...

Suspina. O luă în brațe, apoi o așeză pe pat. Îi ridică rochia de casă. Astupându-i buzele cu un sărut, o pătrunse violent înăbușindu-i întrebările. Multe fraze muzicale luau naștere în timp ce Marek refăcea, deasupra pianului, trupul Clarei. Sărea peste niște clape aşa cum alinta, cu podul palmei, sănii plini. Se concentra asupra altora cu pasiunea pe care i-o dădea corpul cabrat răspunzând alintului. Strecura respirația lui precipitată când urmărea cu buzele linia fină a coapselor de catifea, iar publicul credea că asistă la o scenă de război, nu de dulce împăcare. Îi plăcea, câteodată, să păcălească.

Încerca să transpună pe note râsul cristalin al femeii din diminețile însorite, reproșurile din serile când nu-i era alături, povestirile alambicate pe care Marek doar se prefăcea că le ascultă, pentru glasul ușor răgușit de încântare. Cel mai mult se bucura atunci când presăra prin partituri gemetele de placere ale Clarei. Își asculta propriile compoziții și vedea în minte ochii negri întredeschiși, dinții însipți în buza de jos. Amăgea ascultătorii; era curios ce reacții au la audiere. Unii vorbeau de ploaie, alții de furtună, cățiva – mai puțini – de emoția primului sărut sau nostalgia iubirii plecate...

Nu erau noțiuni abstracte cele descrise de Marek; el voisea doar să le povestească despre părul ciufulit al soției din diminețile de duminică; despre halatele ei scurte care, atunci când se apleca, dezveleau curbele feselor; despre fuga Clarei prin camere în încercarea de a-l prinde și fericirea cu care i se arunca tipând în spate, încolăcindu-și picioarele în jurul lui. Dar poate toate acestea prevesteau vreo ploaie, ori furtună, ori emoții de sărut îndelung așteptat.

Doar Vladimir bănuia uneori ce-l inspirase și-i făcea cu ochiul, întârziind cu privirea pe urmele vineții de pe gât sau pe cearcănele accentuate. Marek îl apostrofa în glumă

cu degetul, urându-i ca, într-o zi, să aibă parte de experiențe asemănătoare. Acelea erau zilele când agentul transpunea conștiințios pe portativ, în timp ce compozitorul încrêmea cu orele pe fotoliu, ațintind peretele alb din fața lui. Nu părea să audă, însă la final clipea des, apoi țâșnea în picioare exclamând:

– Asta e, Vladimir, suntem mari!

*

Mai târziu, Marek sună și ceru prânzul în dormitor. Menajera cea Tânără lăsă, făstăcită, tava pe comoda de lângă ușă. Domnii erau în pat; goi, probabil, sub cearșafurile de satin.

- Tu ai gătit asta?
- De ce, nu e bună?
- Nu mai fi aşa suspicioasă, nebună mică! E delicioasă!
- Spui doar aşa, ca să-mi faci pe plac...
- Uite, uite...

Marek își umplu gura precum hamsterii și, cu ochii ieșiti din orbite, mesteca pofticos. Clara râdea, tăvălindu-se prin așternut. El se prefăcu că se îneacă; Clara încremeni, înnovățindu-se. Marek înghiți repede, după care începu să râdă. Își tras de mâna soția bosumflată, care voia să coboare din pat.

- Azi nu mergi nicăieri! Ești a mea!
- Ticălosule!

Îl lovea în piept cu pumnii mici.

Petrecură împreună întreaga zi. A iubit-o prelung, parcă cerându-și iertare pentru timpul când nu-i fusese alături. La lăsarea serii, după ce personalul părăsi casa cu iederă, cei doi ieșiră pe terasă, acoperiți doar de halatele subțiri de mătase.

Clara legăna un picior. Degetele mici, cu unghii sidefi, se ascundeau în plușul papucului de casă. Marek își pușese brațele sub cap. Era bine, era acasă, cu singura femeie alături de care ar fi trăit.

- Dacă nu sunt cu tine, ci în studio, înseamnă că lucrez. Accepți asta?

Clara înghiți în sec.

- Da...
- Tu ești singura femeie pe care o pot iubi. Crezi?
- Cred...
- Vreau să știi că eu compun doar pentru tine, dar notele alea ies când vor ele, nu respectă ore de masă ori de somn...
- Dar, Marek, te iubesc atât de mult...
- Și eu!

I se cuibări în brațe, iar bărbatul alintă părul lung, negru.

*

Intră fericit pe ușa casei acoperite de iederă. Liniște. Începu să strige, însă nu părea să fie cineva prin preajmă.

– Clara!

Femeia veni în fugă din grădină. Ajutorul de bucătar alergase după ea. Gâfâia.

- Bună, Marek!
- Bună?! Așa-ți saluți cătelul, nu soțul care abia a semnat un contract cu 5 zerouri...

I se aruncă de gât. Marek o învârtea pe holul strâmt.

- Serios?!
- Da, foarte serios!

Începură să danzeze. Marek fredona fericit, Clara îi zâmbea. Din tocul ușii îi privea Mirco.

O lăsa jos și se îndreptă spre vechiul lui prieten.

– Ce faci, frățioare?

Respo – Ce să fac? Cu treburi prin oraș.

– Chiar aşa?!

– Nu, te păcălesc... E cât se poate de serios, compania mea de teatru are niște spectacole în zonă. M-am gândit să trec să te văd, dar cum nu erai acasă, soția ta mi-a spus să te aştept. Tot ea m-a ajutat să mai repet...

– Unde stai?

– Păi... deocamdată, nicăieri....

– Clara, iubirea mea, tu ai pictat ceva de când ne-am mutat?

– Am mai pictat...

– Atunci să întreb altfel: dacă îl găzduim pe Mirco în căsuța din grădină, pânzele tale pot aştepta?

– Pot, evident... Mirco e oaspete...

Ochii verzi ai bărbatului clipiră sub genele dese. Obrazul măsliniu înflori în zâmbet.

*

– Am cutreierat toate magazinele și n-am găsit nimic pozitiv. Nu mi-a plăcut nicio rochie...

Marek nu era atent. Câteva acorduri nu-i dădeau pace de trei zile. Era ceva nepotrivit, nu le găsea locul, dar nici nu voia să renunțe la ele. Le repeta în minte, uitându-se absent la buzele Clarei care se mișcau repede-repede. Spuse se ceva de niște haine nepotrivite. Note nepotrivite... când o haină nu-ți stă bine, o ajustezi. Poți să ia, dar nu adăuga. Arată urât. Trebuie să fii un croitor tare priceput ca să adaugi. Reveni la gândul de dinainte. Poți să ia. Da, asta era, una dintre note nu-și avea locul acolo. Dar care? Cum tai dintr-o haină? De cele mai multe ori, de jos. Care era „josul” unei partituri? Sau

de pe laterale. Repetă acordurile în minte, renunțând la câte o notă. Începu să scrie pe caietul ținut întotdeauna la îndemâna. Era mulțumit. Uitându-se mai atent, văzu că obținuse, în oglindă, fraza muzicală de la început. Își frecă mânile, rezemându-se relaxat de spătarul scaunului.

– Gata, draga mea, sunt numai urechi! Ce spuneai, că n-ai ce purta? Nu te mai îmbrăca... Ești foarte frumoasă și goală. Ah, nu, nu se poate: acum avem oaspeți, nu se cuvine să umbli despuiată...

Clara se îmbufnă.

– N-ai auzit nimic din ce-am spus, nu-i aşa?

– Am auzit, dar... nu te pot ajuta cu nimic. Dacă ai nevoie de bani, îți mai dau cu dragă inimă, dar nu te pot însobi prin magazine ori aştepta în dreptul cabinelor de probă cu orele.

– Păi, da! Tu vorbești numai de concertul de Crăciun, de muzica ta, de contracte.... Ce port eu la acel concert? Un halat de baie ar fi potrivit? O rochiță de tenis? Cum ar trebui să arate soția marelui și talentatului compozitor Marek? Mă gândeam să merg în Capitală, poate acolo găsesc ceva.

– Hai, iubito... iartă-mă!

Întinse mâna peste masă, Clara își lăsa degetele în palma lui, iar Marek le sărufă.

– Nici prin cap nu mi-a trecut că te poate supăra aşa ceva. Pentru noi, bărbații, e foarte simplu: pantalon, cămașă, cravată, sacou, un frac la petrecerea casei regale... Nu-i aşa, Mirco, spune tu...

Tânărul actor assistase la discuția celor doi fără să intervină.

– Nu e chiar aşa... Cămașile alea, cravatele, papioanele... nu pot fi oricum...

– Aşa! Luați-vă de mâna! Nu vrei să o însobiști tu, să

răscoliti printre umerașe, să pipăiți cârpele-alea, să vă minunați, să vă admirați în oglinzi?

– Dacă nu vă deranjează pe niciunul din voi, chiar vreau. Mie îmi place să cutreier magazinele.

– Mulțumită, doamna inimii mele?

– Să zicem... Mulțumesc, Mirco, dar n-aș vrea să-ți răpesc din timp...

– Nici vorbă de aşa ceva! Vin cu placere.

– Dragilor, dacă s-a rezolvat... eu vă pup din mers, într-o oră vine Vladimir. Trag un pui de somn și-apoi ne încuiem în studio. Spor la cumpărături!

Marek se ridică, îl bătu pe umăr pe Mirco, după care săruță obrazul femeiei. Plecă fluierând spre dormitor, repetând în minte acordurile abia însăilate.

*

Se sprijini de tocul ușii, ciocănind ușor. Clara și Mirco întinseseră pe covorul din salon reviste de modă, le deschisese să la căte un model care merita atenție; le studiau, acordându-le puncte. Ea ținea evidență pe un carnetel. Marek își drese glasul.

– Bună seara! Deranjez?

Femeia sări în picioare și îl cuprinse cu brațele pe după gât. Era îmbujorată, ochii îi sclipeau; respira precipitat.

– Iubitule, n-o să-ți vină să crezi!

Îl luă de mâna și îl duse printre foile lucioase. Din ele îi zâmbneau niște păpușele încremenite într-un surâs fals, etalând diverse ținute. Mirco îl salută, apoi reveni la acțiunea de căutare a pozelor potrivite.

– Ia uimiți-mă! Ați găsit rochia Cenușăresei!

– Nu...

– Pe a Albei ca Zăpada...

– Nici...

– Bine, dar ce ați găsit?

– Nimic, toate erau urâte ori nejustificate de scumpe. Așă că... ia uite!

Dintron pachețel de pe canapea, Clara desfășură cățiva metri de mătase verde-turcoaz.

– Ti-o răsușești de jur-împrejur? Îți faci sari?

– N-ai ghicit! Acum căutăm modelul potrivit, iar de mâine croitoreasa vine să lucreze chiar aici. Sper să nu te superi, i-am făcut o ofertă pe care n-a putut să-o refuze...

– Draga mea, pentru tine... nimic nu-i prea mult. Mă bucur că s-a rezolvat. Ei, nu pot spune că mă bucură încă o sursă de gălăgie în casă, dar... asta e! Am scăpat, slavă Domnului!

– Știi că diseară avem o invitație la cină?

– De la cine? Nu-mi spune, eu oricum zic pas.

– Bine, dar eu?!

– Mirco, mă salvezi și de data asta?

Tânărul acceptă zâmbind. După plecarea lui Marek, Clara îi luă mâna într-o ei, mulțumindu-i. Ochii verzi răspunseră cu o scăpare aurie.

*

Ava își cumpărată o rochie nouă pentru concert. De fapt, mai mult pentru vizita la mama logodnicului. Putea să-l numească așa dacă nu-i dăduse încă inelul? Voia să-o facă într-un cadru oficial. I-l arătase doar, cu piatra ce semăna cu chihlimbar, scânteind pe catifeaua albastră a cutiei. Era un diamant comun, însă pentru ea însemna o avere.

Se privise îndelung în oglindă. După concert erau invitate de Aidan la cină. Nu aplicase decât două pufuri de pudră, câte

O tușă de rimel plus o urmă de ruj. Chiar aşa, viitoarea soacră avea să o studieze cu ochii îngustați și buzele strânse. Nu îi era teamă de spusele ei; se rușina pentru mama care avea să-i fie alături.

Insistase să-și cumpere și mama o rochie nouă, însă după moartea tatălui acceptase cu greu să lase hainele de doliu pentru unele în nuanțe de gri. Se iubiseră, îi fusese alături bărbatului când pornise afacerea cu mobilă, când deschise-se încă o sucursală, când ipotecase afacerea și casa. I-a fost alături când banii s-au împuținat, iar banca a pus sechestrul pe imobile și conturi. I-a ținut mâna când inima i-a cedat și medicul nu mai venea. I-a închis pleoapele cu o mângâiere; a știut, într-un fel, că avea să-i urmeze. Trebuia să mai stea pentru Ava. N-o putea lăsa singură. Familia aceea... Era bogată și influentă, Aidan părea că o iubește sincer, însă Ava parcă nu-și avea locul acolo.

*

Toată lumea vorbea despre compozitorul Marek: talentat, excentric, pretențios. Compozițiile sale ar fi putut fi cotate la bursă. Agentul și prietenul lui, Vladimir, negocia la sânge prețul lor cu ceilalți colegi de breaslă. Marek se bucura de faimă pentru o singură seară, apoi se retrăgea pentru creații noi. Ava nu și-ar fi permis un bilet la un concert de-al lui. Invitația lui Aidan, unul dintre darurile de Crăciun, îi umpluse inima de bucurie. Avea să fie acolo, să-i urmărească degetele pe clape, să-l vadă bucurându-se de reacția sălii. Așa visa și ea să fie aplaudată într-o zi.

Capitolul 2

Aplauze, inel cu diamant, plecări

- Pregătit, maestre?
- Emoții, Vladimir, emoții...
- Celălalt începu să râdă.
- Marek, tu ești vedeta acestei seri, oamenii ăia bat nerăbdători din picioare ca să te-asculte pe tine la final. Le sucești mințile, îi duci și îi aduci fără să bănuiască, vor să plângă, să stea cu inima-n gât...
- Lasă asta, a venit Clara?
- Vladimir se uită spre loja familiei. Se întoarse și dădu din cap, dintr-o parte în alta.
- Dă un telefon acasă!
- Am dat, nu răspunde nimeni, or fi pe drum...
- Da, pe drum...
- Un tremur în stomac îl neliniștise toată ziua. Gânduri triste îi umbriseră bucuria concertului de Crăciun. Le alungase de fiecare dată, spunându-și că era tracul de dinaintea unui moment tensionat. Reveneau; atunci, Marek se prăbușea pe scaunul din fața pianului și încerca să uite.